

Arrest

nr. 254 241 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL-KHOURY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Farmankhel, een dorp gelegen in het Qarghayi district van de provincie Laghman. U woonde er samen met uw beide ouders, twee broers en een zus. U heeft de Pasthun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging zeven jaar lang naar school. U heeft uw gehele leven gewoond in Farmankhel, een regio waar de taliban er een grote aanwezigheid op nahielden. Uw broer werkte voor de Afghaanse luchtmacht en uw vader had in het verleden gewerkt als chauffeur voor de Amerikanen. U bleef echter de gehele tijd verder leven in Farmankhel. Op een bepaald moment werd u in Farmankhel benaderd door de taliban.

Ze wilden dat u zich aansloot bij de jihad. U diende te strijden tegen de overheid. De taliban kwamen dit meerdere keren vragen. Indien u bleef weigeren, zouden de taliban u met dwang meenemen. Wanneer de taliban een derde keer langskwamen, sloegen ze eveneens uw vader in elkaar. Het was duidelijk dat de taliban u niet met rust zouden laten. U diende Afghanistan te verlaten. U verliet het land via Iran, waarna u verder reisde naar Turkije. Hier maakte u de oversteek naar Bulgarije, waarna u naar Servië ging. Vervolgens reisde u naar Bosnië, om dan via Italië en Frankrijk in België te arriveren. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie), drie certificaten (kopie) van Engelse taalcursussen van uw broer en zes certificaten (kopie) die werden uitgereikt voor het vervolledigen van de A-29 supertucano bewapeningscursussen van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

U stelt immers dat de taliban u met dwang wilde rekruteren. Hierbij verklaart u dat gedwongen rekrutering schering en inslag was in uw dorp (CGVS p. 19,20,24). Wanneer u echter wordt bevraagd naar de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, kan u geen concrete voorbeelden geven (CGVS p. 20). U stelt dat u geen enkele talib uit het dorp kent, maar dat er wel degelijk veel taliban in het dorp waren (CGVS p. 20). Veel van uw dorpsgenoten zouden dan ook deel hebben uitgemaakt van de taliban (CGVS p. 20). U kan echter onmogelijk zeggen wie van uw dorpsgenoten er al dan niet bij de taliban hoorde (CGVS p. 20). Dat de taliban uw dorp zou gebruiken als bron van rekruten maar u geen enkele taliban van het dorp kan opnoemen is weinig overtuigend. Uw kennis over deze lokale taliban rekruten is evenmin overtuigend. U stelt dat er jongens van uw dorp met dwang werden ingelijfd bij de taliban (CGVS p. 20). Gevraagd naar de namen van deze jongens kan u er geen enkele opnoemen (CGVS p. 20). U kan geen enkel voorbeeld geven van iemand die gedwongen werd gerekruteerd (CGVS p. 20). Dit terwijl u verklaart dat er maar 50 à 70 huizen in uw dorp zouden zijn (CGVS p. 17,20). Men zou verwachten dat in een relatief klein Afghaans dorp, waar doorgaans nauwe contacten worden onderhouden, u op de hoogte zou zijn van de personen die werden ontvoerd door de taliban. U slaagt er echter niet in één naam op te noemen, hetgeen funest is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen. U stelt hierbij dat de taliban jongens steeds in het 'geheim' ontvoerden (CGVS p. 20). Daarna hoorde u pas dat er jongens waren verdwenen (CGVS p. 20). Hoewel hun ontvoeringen in het geheim gebeurden,

was u dus nog steeds op de hoogte van de verdwijning van deze jongens in uw dorp, waardoor u hun identiteit toch had moeten weten. Daarbij maakten de taliban blijkbaar een uitzondering voor u. U stelt immers dat de taliban eerst twee keer langskwamen om u te rekruteren, met maar liefst 15 personen. Ze zeiden telkens dat u moest samenwerken met hen (CGVS p. 19,21). Dit staat in schril contrast met uw beweringen dat jongens steeds in het geheim werden ontvoerd. Indien de taliban werkelijk in het geheim jongeren ontvoerde, zou men verwachten dat men u gewoon meenam de eerste keer dat ze langskwamen. In plaats daarvan, kwamen de taliban maar liefst twee keer langs om u verbaal aan te manen. U weigerde telkens mee te gaan, en werd geenszins ontvoerd door de taliban (CGVS p. 21). Daarbij kwamen ze telkens langs met maar liefst een vijftiental personen (CGVS p. 21). Dit is wel een bijzonder grote groep voor één ongewapende persoon te ontvoeren, u zou immers geen weerstand kunnen bieden. Bovendien getuigt deze grote groep allerminst van enige geheimhouding. Vijftien personen kunnen met name niet onopgemerkt door een klein dorp bewegen. De gedragingen van de taliban staan haaks op uw bewering dat jongens in het geheim werden ontvoerd, en kan geheel niet overtuigen. Ook zijn uw beschrijvingen van de taliban die u wilden rekruteren uiterst oppervlakkig. Verder dan dat ze witte kleren aan hadden en hun gezichten bedekt waren, gaan uw beschrijvingen niet (CGVS p. 21). Deze stereotiepe beschrijvingen getuigen allerminst van een doorleefde ervaring, en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte moet worden gesteld dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder zelden voorkomt (zie info blauwe map). Daarbij haalt u aan dat er enorm veel taliban in uw regio waren, waardoor kan geconcludeerd worden dat er klaarblijkelijk weinig nood was om rekruten met dwang in te lijven (CGVS p. 19,20). Dat men een jongeman zoals u zou rekruteren zonder militaire achtergrond, is dan ook des te onwaarschijnlijker.

U beweert dat het mogelijk was dat de taliban u wilde inlijven vanwege het profiel van uw broer en aldus wegens zijn werkzaamheden voor de overheid (CGVS p. 24). Zo verklaart u dat uw broer in dienst was van het Afghaanse leger, maar u bent niet op de hoogte van zijn rang. U omschrijft dat hij vliegtuigen controleert. U omschrijft ook nog dat uw broer studeerde in Amerika en werkt als techniek (CGVS, p. 8). Daarbij heeft uw vader in het verleden voor de Amerikanen gewerkt (CGVS p. 11). De taliban zeiden echter op geen enkel moment iets over de werkzaamheden van uw broer, noch over die van uw vader (CGVS p. 23). Uw broer stelde ook alles in het werk om zijn werkzaamheden geheim te houden (CGVS p. 16). Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat de taliban op de hoogte waren van uw broers activiteiten. Indien dit wel het geval was geweest, dan had u dit met zekerheid geweten. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de familie van overheidspersoneel riskeert op brutale en gewelddadige wijze te worden vervolgd door de taliban (zie info blauwe map). De taliban vermeldde echter geen enkele keer dat uw broer voor de overheid werkte en zij u om die reden viseerden. Dat men u wilde rekruteren vanwege de werkzaamheden van uw broer is dan ook loutere speculatie in uw hoofd, daar u niet aannemelijk maakt dat de taliban ervan op de hoogte waren. Bovendien zouden de werkzaamheden van uw broer problematisch zijn geweest voor de taliban. De taliban rekenen immers op de loyaliteit van hun leden. U kwam echter uit een familie van een verrader. Uw broer werkte immers voor de vijandige overheidstroepen. Gezien uw familiale verleden kan de taliban weinig loyaliteit van u verwachten, hetgeen van u geen geschikte kandidaat voor de taliban maakt. Toegevoegd dient te worden dat het profiel van uw broer als techniek bij de Afghaanse luchtmacht an sich evenmin volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U hebt geenszins een concrete en geïndividualiseerde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aangetoond zoals blijkt uit voorgaande.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt slagen er niet in om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze documenten hebben immers te maken met de werkzaamheden van uw broer, hetgeen op heden niet in twijfel wordt getrokken. Bovendien betreffen de documenten van uw broer slechts kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Hetzelfde geldt voor uw taskara, uw identiteit en herkomst worden immers niet in vraag gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan

immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het

geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging zeven jaar lang naar school en hebt aldus enige opleiding genoten. Het moet ook worden gezegd dat u uit een niet-onvermogen familie komt. Het was klaarblijkelijk geen probleem om uw reis naar Europa te betalen, hetgeen zeventuizend euro zou hebben gekost. Zo zou uw broer die in de Verenigde Staten verbleef dit voor u betaald hebben.

U beschikt ook over een bijzonder uitgebreid netwerk in Kabul. Uw gehele familie is immers verhuisd naar Kabul, waar uw vader en broer momenteel werken (CGVS p. 8). Zo zou uw vader in een bedrijf te Kabul werken en zou uw broer in dienst zijn bij de luchthaven. U geeft toe dat de financiële situatie van uw familie in Kabul goed is. Bovendien onderhoudt u ook nog contacten met uw familie en sprak u hen nog enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daarnaast heeft u nog familie van uw oom wonende te Kabul (CGVS p. 9). Ook uw zus en haar echtgenoot zijn thans wonende te Kabul (CGVS p. 12).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten onder de vorm van een familiaal netwerk en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit onmogelijk was omdat de taliban u achterna kan komen in Kabul (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 1 tot en met 4 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van het “*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.*”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

U stelt immers dat de taliban u met dwang wilde rekruteren. Hierbij verklaart u dat gedwongen rekrutering schering en inslag was in uw dorp (CGVS p. 19,20,24). Wanneer u echter wordt bevraagd naar de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, kan u geen concrete voorbeelden geven (CGVS p. 20). U stelt dat u geen enkele talib uit het dorp kent, maar dat er wel degelijk veel taliban in het dorp waren (CGVS p. 20). Veel van uw dorpsgenoten zouden dan ook deel hebben uitgemaakt van de taliban (CGVS p. 20). U kan echter onmogelijk zeggen wie van uw dorpsgenoten er al dan niet bij de taliban hoorde (CGVS p. 20). Dat de taliban uw dorp zou gebruiken als bron van rekruten maar u geen enkele taliban van het dorp kan opnoemen is weinig overtuigend. Uw kennis over deze lokale taliban rekruten is evenmin overtuigend. U stelt dat er jongens van uw dorp met dwang werden ingelijfd bij de taliban (CGVS p. 20). Gevraagd naar de namen van deze jongens kan u er geen enkele opnoemen (CGVS p. 20). U kan geen enkel voorbeeld geven van iemand die gedwongen werd gerekruteerd (CGVS p. 20). Dit terwijl u verklaart dat er maar 50 à 70 huizen in uw dorp zouden zijn (CGVS p. 17,20). Men zou verwachten dat in een relatief klein Afghaans dorp, waar doorgaans nauwe contacten worden onderhouden, u op de hoogte zou zijn van de personen die werden ontvoerd door de taliban. U slaagt er echter niet in één naam op te noemen, hetgeen funest is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen. U stelt hierbij dat de taliban jongens steeds in het ‘geheim’ ontvoerden (CGVS p. 20). Daarna hoorde u pas dat er jongens waren verdwenen (CGVS p. 20). Hoewel hun ontvoeringen in het geheim gebeurden, was u dus nog steeds op de hoogte van de verdwijning van deze jongens in uw dorp, waardoor u hun identiteit toch had moeten weten. Daarbij maakten de taliban blijkbaar een uitzondering voor u. U stelt immers dat de taliban eerst twee keer langskwamen om u te rekruteren, met maar liefst 15 personen. Ze zeiden telkens dat u moest samenwerken met hen (CGVS p. 19,21). Dit staat in schril contrast met uw beweringen dat jongens steeds in het geheim werden ontvoerd. Indien de taliban werkelijk in het geheim jongeren ontvoerde, zou men verwachten dat men u gewoon meenam de eerste keer dat ze langskwamen. In plaats daarvan, kwamen de taliban maar liefst twee keer langs om u verbaal aan te manen. U weigerde telkens mee te gaan, en werd geenszins ontvoerd door de taliban (CGVS p. 21). Daarbij kwamen ze telkens langs met maar liefst een vijftiental personen (CGVS p. 21). Dit is wel een bijzonder grote groep voor één ongewapende persoon te ontvoeren, u zou immers geen weerstand kunnen bieden. Bovendien getuigt deze grote groep allerminst van enige geheimhouding. Vijftien personen kunnen met name niet onopgemerkt door een klein dorp bewegen. De gedragingen van de taliban staan haaks op uw bewering dat jongens in het geheim werden ontvoerd, en kan geheel niet overtuigen. Ook zijn uw beschrijvingen van de taliban die u wilden rekruteren uiterst oppervlakkig. Verder dan dat ze witte kleren aan hadden en hun gezichten bedekt waren, gaan uw beschrijvingen niet (CGVS p. 21). Deze stereotiepe beschrijvingen getuigen allerminst van een doorleefde ervaring, en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte moet worden gesteld dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder zelden voorkomt (zie info blauwe map). Daarbij haalt u aan dat er enorm veel taliban in uw regio waren, waardoor kan geconcludeerd worden dat er klaarblijkelijk weinig nood was om rekruten met dwang in te lijven (CGVS

p. 19,20). Dat men een jongeman zoals u zou rekruteren zonder militaire achtergrond, is dan ook des te onwaarschijnlijker.

U beweert dat het mogelijk was dat de taliban u wilde inlijven vanwege het profiel van uw broer en aldus wegens zijn werkzaamheden voor de overheid (CGVS p. 24). Zo verklaart u dat uw broer in dienst was van het Afghaanse leger, maar u bent niet op de hoogte van zijn rang. U omschrijft dat hij vliegtuigen controleert. U omschrijft ook nog dat uw broer studeerde in Amerika en werkt als techniek (CGVS, p. 8). Daarbij heeft uw vader in het verleden voor de Amerikanen gewerkt (CGVS p. 11). De taliban zeiden echter op geen enkel moment iets over de werkzaamheden van uw broer, noch over die van uw vader (CGVS p. 23). Uw broer stelde ook alles in het werk om zijn werkzaamheden geheim te houden (CGVS p. 16). Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat de taliban op de hoogte waren van uw broers activiteiten. Indien dit wel het geval was geweest, dan had u dit met zekerheid geweten. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de familie van overheidspersoneel riskeert op brutale en gewelddadige wijze te worden vervolgd door de taliban (zie info blauwe map). De taliban vermeldde echter geen enkele keer dat uw broer voor de overheid werkte en zij u om die reden viseerden. Dat men u wilde rekruteren vanwege de werkzaamheden van uw broer is dan ook loutere speculatie in uw hoofd, daar u niet aannemelijk maakt dat de taliban ervan op de hoogte waren. Bovendien zouden de werkzaamheden van uw broer problematisch zijn geweest voor de taliban. De taliban rekenen immers op de loyaliteit van hun leden. U kwam echter uit een familie van een verrader. Uw broer werkte immers voor de vijandige overheidstroepen. Gezien uw familiale verleden kan de taliban weinig loyaliteit van u verwachten, hetgeen van u geen geschikte kandidaat voor de taliban maakt. Toegevoegd dient te worden dat het profiel van uw broer als techniek bij de Afghaanse luchtmacht an sich evenmin volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U hebt geenszins een concrete en geïndividualiseerde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aangetoond zoals blijkt uit voorgaande.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt slagen er niet in om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze documenten hebben immers te maken met de werkzaamheden van uw broer, hetgeen op heden niet in twijfel wordt getrokken. Bovendien betreffen de documenten van uw broer slechts kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Hetzelfde geldt voor uw taskara, uw identiteit en herkomst worden immers niet in vraag gesteld.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

*Verzoeker voert aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij wel de naam van een talibanleider van zijn dorp kon geven. Er dient echter op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofd van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofd van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te noemen. Bovendien is het louter herhalen van een aantal verklaringen op zich geen dienstig verweer tegen voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing. De lacunes in verzoekers kennis zijn, gelet op de door hem geschetste context *in casu*, immers van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij mogelijk wel op een correcte wijze weergaf.*

Verzoeker verklaarde dat er veel dorpsgenoten bij de taliban zijn aangesloten en gedwongen rekrutering door de taliban schering en inslag was, maar kan buiten de genoemde talibanleider, geen concrete voorbeelden geven van dorpsgenoten die deel uitmaakten van de taliban, noch van jongeren van zijn dorp die met dwang werden ingelijfd bij de taliban. In het licht van verzoekers verklaring dat er in zijn dorp maar 50 à 70 huizen zouden zijn en de bewering heel zijn leven in dit dorp te hebben gewoond, is verzoekers lacunaire kennis niet aannemelijk. Men mag verwachten dat in een relatief klein Afghaans dorp, waar doorgaans nauwe contacten worden onderhouden, verzoeker op de hoogte zou zijn van de personen die werden ontvoerd door de taliban, te meer hij beweert zelf het voorwerp van een gedwongen rekrutering te zijn geweest en ook aangeeft dat hij “erover hoorde” wanneer er iemand onder dwang werd meegenomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoeker verklaarde

immers dat de taliban jongens steeds in het “geheim” ontvoerden en hij daarna pas hoorde dat er jongens waren verdwenen. Hoewel de ontvoeringen naar eigen zeggen in het geheim gebeurden, was verzoeker dus nog steeds op de hoogte van de verdwijning van deze jongens in zijn dorp, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele concrete naam kan geven.

Het argument dat hij geluk had dat niemand in zijn omgeving met die situatie werd geconfronteerd, kan niet volstaan om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker gaf te kennen dat er maar 50 à 70 huizen in zijn dorp staan en dat er “veel” jongens gedwongen werden gerekruteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 20), waardoor de Raad zijn onwetendheid desbetreffend niet aannemelijk acht. De stelling dat het behoren tot de taliban geheim is en een taboe verschoont noch verklaart zijn onwetendheid omtrent de dorpsgenoten. In een dermate kleine gemeenschap, waarbij naar eigen zeggen “veel mensen bij de taliban horen” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker volstrekt onwetend is over deze dorpsgenoten. Indien verzoeker daadwerkelijk er geen enkele notie van heeft wie van de dorpsgenoten bij de taliban hoort, is het opmerkelijk dat verzoeker wel kan zeggen dat er “veel mensen” van zijn dorp bij de taliban horen.

Het verweer dat er weinig wordt gesproken over de mensen die plotseling verdwenen en er twijfel ontstaat of zij vrijwillig bij de taliban zijn aangesloten of gewoon elders zijn gaan werken, zijn louter beweringen die niet bij machte zijn afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. In de door verzoeker geschetste context is het niet aannemelijk dat hij dermate onwetend is. Het gegeven dat zijn broer op een dag het dorp heeft verlaten en zijn familie geheimzinnig bleef over de redenen om niet de aandacht te vestigen op het feit dat hij in het leger zit en voor de regering werkt, kan evenmin volstaan om verzoekers onwetendheid te verklaren of te verschonen.

Waar verzoeker stelt dat rekening moet gehouden worden met zijn leeftijd en beperkte scholing waardoor hij niet veel mensen kende, wijst de Raad erop dat verzoekers beperkte scholing en zijn jeugdige leeftijd niet kan verklaren dat hij niet op de hoogte was van dorpsgenoten die bij de taliban waren aangesloten en mensen die gedwongen werden gerekruteerd te meer hij aangaf naar de moskee te gaan waar veel mensen waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Overigens wordt opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek, waarvan de resultaten zijn opgenomen in de brief van de Dienst Voogdij aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 5 november 2019 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 23 jaar een minimumleeftijd is. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat mensen niet zomaar in zijn regio naar huis konden komen en dat iedereen die werkt bij het leger of elders niet naar huis kan komen, maar heimelijk moet komen vanwege de taliban en dat niemand naar buiten kan gaan na vier of vijf uur in de namiddag (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24), waaruit wel degelijk blijkt dat de taliban prominent aanwezig is in verzoekers dorp, derwijze dat bepaalde mensen zich moeten schuilhouden. Redelijkerwijze kan van hem worden verwacht dat hij enigszins overtuigende verklaringen kan afleggen over de aanwezige taliban in zijn regio en over de mensen die de taliban proberen in te lijven, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande.

Verder volgt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de vaststelling dat verzoekers beschrijving van de taliban die hem wilden rekruteren uiterst oppervlakkig is, gezien hij niet verder komt dan de stelling dat ze witte kleren aan hadden en hun gezichten bedekt waren. Deze oppervlakkige beschrijving getuigt allerminst van een doorleefde ervaring en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Het argument dat het Commissariaat-generaal verdere vragen had kunnen stellen om gedetailleerde informatie te bekomen, kan niet overtuigen. Aan verzoeker werd concreet gevraagd hoe de mannen eruit zagen, doch verzoeker kwam niet verder dan de verklaring dat zij witte kleren aan hadden, hun gezichten bedekt waren en zij zich niet lieten zien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Het argument dat hij bij verder doorvragen had kunnen zeggen dat velen lang haar hadden, soms een sluier over hun hoofd, soms een pakoul, dat zij traditionele kleding droegen en dat zij bewapend waren, kan zijn antwoord niet in een ander daglicht plaatsen. Dit zijn immers elementen die hij evengoed had kunnen aangeven op de vraag hoe zij eruit zagen. Verzoeker koos ervoor om de talibanleden in mysterie te verhullen door enkel te wijzen op witte kleren, het bedekt zijn van hun gezichten en de algemene bewering “dat zij zich niet lieten zien”.

Met het verweer dat hij nooit heeft beweerd dat de andere jongeren die door de taliban werden gerekruteerd niet dezelfde behandeling als hij hebben gekregen en enkel rechtstreeks ontvoerd werden, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Verzoeker heeft te kennen gegeven dat jongeren die “niet mee willen” “in het geheim” met dwang worden meegenomen (Notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 20). De Raad stelt vast dat de taliban, in het licht van deze verklaring over andere jongeren, met verzoeker bijzonder veel geduld aan de dag legden. Zo kwam de taliban tot tweemaal toe bij verzoeker thuis, werd hem gevraagd of hij wilde meewerken en kon verzoeker beide keren zonder meer het verzoek afslaan. Bovendien werd hij zelfs telkenmale expliciet gewaarschuwd door de taliban gezien hij verklaarde dat de taliban bij elk bezoek aangaf hem met dwang te zullen meenemen indien hij de volgende keer niet vrijwillig meekwam (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Het herhaaldelijk langskomen van de taliban in een groep van 15 personen met de vraag om zich bij hen aan te sluiten, staat dan ook, in schril contrast met het "geheime" en drieste karakter van een gedwongen rekrutering bij een weigering om bij hen aan te sluiten zoals verzoeker heeft geschetst bij anderen. Het gegeven dat verzoeker de taliban, die met een groep van 15 personen voor hem verschenen, tot tweemaal toe en zonder meer kon afschepen, is op zich reeds niet aannemelijk gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden van de aanwezige taliban in zijn dorp en hun rekruteringspraktijken. De stelling dat hij nooit heeft verklaard dat de taliban "alleen" voor hem met zo een grote groep zou komen, doet hier geen afbreuk aan.

Het geheel aan verzoekers verklaringen samen gelezen met de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder zelden voorkomt en bekeken in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade.

De argumentatie dat de mogelijkheid dat de rekrutering van verzoeker gekoppeld is aan de activiteiten van zijn vader en broer een idee is dat vooreerst door de protection officer werd aangebracht en niet door verzoeker, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Overigens gaf verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn spontaan relaas zelf te kennen *"ik denk dat ze mij vroegen omdat mijn broer een militair is en mijn vader voor de Amerikanen werkt"* (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hoe dan ook is er geen enkele concrete indicatie dat de taliban op de hoogte zouden zijn van de werkzaamheden van zijn vader of broer. Ook hier kan de verwijzing naar algemene informatie waaruit zou blijken dat het een strategie van de taliban is om mensen *"van kant"* te doen wisselen dan ook niet volstaan op een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

Het verwijzen naar algemene informatie over (gedwongen) rekrutering, aanwervingstechnieken en risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht oordelen dat verzoeker geenszins een concrete en geïndividualiseerde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat hij een vrees voor vervolging koestert omdat hij Pashtun is, die in het algemeen vaak de schietschijf van de taliban zijn omwille van hun religie en etnie en dat ze door hen worden gerekruteerd. Verzoeker komt opnieuw niet verder dan louter algemene beweringen zonder deze te individualiseren en concretiseren.

De door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van de diploma's, opleiding en militaire kaart van zijn broer en foto's van zijn broer zijn niet van die aard dat zij voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning

van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* kan verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

In de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: *“that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*). Deze analyse wordt bovendien bevestigd in de informatie die door de commissaris-generaal ter kennis werd gebracht in de aanvullende nota.

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker voert onder verwijzing, naar objectieve landeninformatie, aan dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul verslechterd is, doch de Raad merkt op dat de door hem aangehaalde informatie dezelfde is of minder recent is dan de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad of andere hoven en rechtbanken is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie inzake de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, wijst de Raad erop dat uit het EASO-rapport *“Country guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 genoegzaam blijkt dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul voor alleenstaande mannen en koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht en dat zij, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere mate van hardheid, in principe in staat zijn om er zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien. Dit wordt bevestigd in de recente EASO *“Country Guidance Note: Afghanistan”* van december 2020, die werd opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Daar waar UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines”* van 30 augustus 2018 stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”*), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance*

and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.).

Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging zeven jaar lang naar school en hebt aldus enige opleiding genoten. Het moet ook worden gezegd dat u uit een niet-onvermogen familie komt. Het was klaarblijkelijk geen probleem om uw reis naar Europa te betalen, hetgeen zeventuizend euro zou hebben gekost. Zo zou uw broer die in de Verenigde Staten verbleef dit voor u betaald hebben.

U beschikt ook over een bijzonder uitgebreid netwerk in Kabul. Uw gehele familie is immers verhuisd naar Kabul, waar uw vader en broer momenteel werken (CGVS p. 8). Zo zou uw vader in een bedrijf te Kabul werken en zou uw broer in dienst zijn bij de luchthaven. U geeft toe dat de financiële situatie van uw familie in Kabul goed is. Bovendien onderhoudt u ook nog contacten met uw familie en sprak u hen nog enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daarnaast heeft u nog familie van uw oom wonende te Kabul (CGVS p. 9). Ook uw zus en haar echtgenoot zijn thans wonende te Kabul (CGVS p. 12).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten onder de vorm van een familiaal netwerk en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit onmogelijk was omdat de taliban u achterna kan komen in Kabul (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de personen aanwezig in Kabul hem ook moeten willen helpen en in staat zijn om te helpen, brengt hij geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat zijn familie hem niet zou willen helpen, noch hiertoe niet in staat zou zijn. Het argument dat zijn broer bij veel vrienden hulp heeft moeten zoeken om de 7000 euro voor zijn reis te kunnen betalen, werd nooit eerder door verzoeker aangebracht, noch zijn er concrete elementen die erop wijzen dat verzoekers familie in geldnood zou zitten; verzoeker verklaarde bovendien zelf dat hun financiële situatie goed is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Overigens doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn vader en broer momenteel in Kabul werken, noch aan het feit dat hij gelet op zijn achtergrond in staat is om zelf ook werk te zoeken. Met de verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat het zoeken van werk en huisvesting moeilijk is voor "displaced families", gaat verzoeker volledig voorbij aan het gegeven dat zijn vader en broer allebei werkzaam zijn in Kabul en dat zij bij machte zijn om een huis te huren in Kabul. Ook de algemene informatie waaruit blijkt dat de situatie voor families met veel geld eveneens gevaarlijk is, kan verzoeker niet op zijn persoon betrekken, gezien er nergens wordt gesuggereerd dat zijn familie dermate rijk zou zijn dat zij een risico zouden lopen op ontvoeringen.

Bovendien merkt de Raad op dat EASO van oordeel is dat een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul voor alleenstaande mannen en koppels zonder kinderen, over het algemeen redelijk wordt geacht en dat zij, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere mate van hardheid, in principe in staat zijn om er zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien. De aanwezigheid van een netwerk in de stad Kabul wordt dan ook zelfs niet noodzakelijk geacht bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul in hoofde van verzoeker.

Met de verwijzing naar informatie over de slechte veiligheidssituatie in de provincie Laghman, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing inzake het intern vestigingsalternatief in Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF